

Sygn. akt **IV Ka 161/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Adam Sygit

Sędziowie Sądu Okręgowego Stefan Pietrzak

Sądu Okręgowego Sławomir Ciężki

Protokolant sekr. sądowy Olga Szałapska

przy udziale Tomasza Spychały - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 22 marca 2022 r.

sprawy **M. L.** s. L. i A. ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 233 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 20 grudnia 2021 r. sygn. akt XI K 466/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

SSO Stefan Pietrzak SSO Adam Sygit SSO Sławomir Ciężki

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 161/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 grudnia 2021 roku wydany w sprawie dot. oskarżonego M. L. o sygn. akt XI K 466/19.

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. *Kierunek i zakres zaskarżenia*

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. *Podniesione zarzuty*

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami*

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut dopuszczenia się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść w konsekwencji obraży przez sąd I instancji przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zdaniem sądu odwoławczego niezasadny był zarzut apelującego a wskazujący na dokonanie przez sąd I instancji wadliwych ustaleń faktycznych w konsekwencji nieprawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. W przedmiotowej sprawie nie doszło do przekroczenia przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ale przeciwnie, w konsekwencji jego prawidłowej, całościowej oceny, dokonano trafnych ustaleń faktycznych, jednoznacznie wskazujących na brak sprawstwa i zawinienia oskarżonego w zakresie zachowania</p>		

zarzuconego mu aktem oskarżenia a mającego wyczerpywać znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom apelującego trafnej ocenie poddano wszystkie zgromadzone w toku postępowania dowody, zarówno te obciążające oskarżonego, jak i te dla niego korzystne, dokonano tego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W konsekwencji tej oceny sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Podnoszenie przez skarżącego, iż teoretycznie możliwe było dokonanie innej oceny dowodów i wyciągnięcie z ich treści innych wniosków nie oznacza naruszenia przez sąd pierwszoinstancyjny zasad prawidłowego procedowania.

Sąd odwoławczy nie podziela wniosku apelującego (wcześniej dwukrotnie – przez pryzmat ostatecznego rozstrzygnięcia jak najbardziej słusznie - umarzającego przedmiotowe postępowanie postanowieniami z dat 28 grudnia 2017 roku i 27 sierpnia 2018 roku) o dokonaniu wadliwej oceny osobowego materiału dowodowego. Za trafną uznano ocenę, dokonaną przez sąd I instancji, wyjaśnień złożonych przez oskarżonego a kwestionującego świadome złożenie fałszywych zeznań w dniu 21 czerwca 2016 roku. W zgromadzonym materiale dowodowym brak jest wiarygodnych dowodów pozwalających na zakwestionowanie słuszności takiego twierdzenia M. L.. W szczególności nie może przynieść postulowanego przez skarżącego skutku powoływanie się na treść zeznań A. R., skoro przypisano jej odpowiedzialność (wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie IX

K 481/18) za dopuszczenie się składania fałszywych zeznań związanych właśnie ze sposobem przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego i jej wpływu na jego zakres a ponadto jest to osoba, która złożyła zawiadomienie o popełnieniu przedmiotowego przestępstwa (powołując się na fałszywą informację, iż to właśnie oskarżony podjął decyzję wpływającą na przebieg postępowania egzekucyjnego), której zarzucono również działanie na szkodę spółki (...) i członków jej władz i która w ten sposób próbuje się uwolnić od odpowiedzialności, również i majątkowej, przerzucając ją na oskarżonego. Relacja tej osoby jest nie tylko nieobiektywna ale wręcz tendencyjna, co uwidacznia się w szczególności we wskazywaniu M. L. jako osoby decydującej o sposobie przeprowadzenia przedmiotowej egzekucji, w sytuacji, gdy sama decyzje takie podejmowała, co wprost wynika z obiektywnych dowodów w postaci zabezpieczonej dokumentacji. Na marginesie należy wskazać, że zeznania świadka Z.-R. jako niewiarygodne, w szczególności w zakresie obciążającym odpowiedzialnością M. L., oceniał sam apelujący, co wprost wynika z uzasadnień decyzji o umorzeniu postępowania przygotowawczego i co przecież skutkowało wszczęciem takiego wobec niej o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.

Tak samo należy ocenić zeznania świadka J. G., mającego istotny interes w obciążaniu oskarżonego, niezależnie od tego, że ich treść należy przede wszystkim odnieść do zarzutu, który nie odnosi się do rozmów o spłacie zadłużenia, prowadzonych

pomiędzy spółkami pertraktacji w tej kwestii czy składania określonych wniosków przez inne osoby ale konkretnych informacji związanych z przebiegiem postępowania egzekucyjnego i jego skutkach finansowych dla spółki (...). Istotne przy tym jest, że to właśnie świadkowie Z.-R. i G. jako reprezentujący wierzyciela i dłużnika, prowadzili rozmowy przekładające się na tok postępowania egzekucyjnego, w tym i na decyzję świadek R. o złożeniu wniosku o częściowe umorzenie egzekucji.

Natomiast odczytywanie przez skarżącego zeznań świadka M. K. jako dowodu obciążającego oskarżonego należy potraktować wręcz jako przejaw brak obiektywizmu. Z relacji tej osoby nie wynikają żadne wskazania, które pozwalałyby uznać, że M. L. w trakcie przesłuchania w dniu 21 czerwca 2016 roku złożył, i to w sposób świadomy, fałszywe zeznania. Świadek podał przecież, iż oskarżony nie był osobą decyzyjną w spółce odnośnie prowadzonej egzekucji, faktycznie nie podjął żadnej decyzji wpływającej na jej przebieg, wówczas w ogóle nie zajmował się kwestiami finansowymi i na ten temat uzyskiwał wiedzę jedynie pośrednio, w tym i z informacji przekazywanych drogą elektroniczną a kierowanych do wielu osób w spółce.

Tak samo należy potraktować ocenę zabezpieczonej w sprawie korespondencji a dotyczącej przebiegu postępowania egzekucyjnego. Na tej podstawie może jedynie twierdzić - czego nie neguje oskarżony - że wiedział, iż toczy się postępowanie mające na celu przymusowe wyegzekwowanie

zadłużenia od spółki (...) (...) wobec P.. Nie wynika jednak z tych dowodów aby w dniu przesłuchania 21 czerwca 2016 roku M. L. pamiętał, czy postępowanie to było skuteczne w jakiejś mierze i czy w jego toku dokonano jakiejś wpłaty z tytułu egzekucji a tym bardziej, że przed informacją uzyskaną od świadka K. na początku 2016 roku już wcześniej wiedział czy było ono tylko częściowe i wybiórcze.

Jednocześnie należy podkreślić, że ocena zasadności zapadłego wyroku wyłącznie przez pryzmat treści sporządzonego jego pisemnego uzasadnienia jest niewystarczająca dla sformułowania takich wniosków jakie przedstawia skarżący. Tym samym ów "niedosyt" jaki odczuwa apelujący po lekturze uzasadnienia nie może być traktowany jako argumentacja dla wniosku o zaistnieniu przyczyn odwoławczych określonych w art. 438 pkt 2 lub 3 k.p.k. Natomiast podnoszenie przez apelującego, iż tylko dwa poczynione przez sąd I instancji ustalenia są korzystne dla oskarżonego pomija to, że dotyczy to faktów niezwykle istotnych dla oceny słuszności oskarżenia - tj. braku informacji o złożeniu wniosku o częściowe umorzenie egzekucji i uzyskanie przez M. L. informacji dopiero w 2016 roku o "częściowości" i „wybiórczości” postępowania egzekucyjnego. Jednocześnie skarżący wprost nie neguje trafności tychże ustaleń (właściwie wszystkich obiektywnych faktów wskazanych w pisemnym uzasadnieniu wyroku) a apelacja sprowadza się do wyciągnięcia po prostu innych wniosków niż uczynił to sąd I instancji, lecz zdaniem sądu odwoławczego nietrafnych.

Występkiem z art. 233 § 1 k.k. jest zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w trakcie składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. W zakresie wyznaczonym tym przepisem przestępstwo może być popełnione z działania (zeznaje nieprawdę), jak i z zaniechania (zataja prawdę). Rzecz jasna, nie jest wykluczona kombinacja obu tych form popełnienia wskazanego występku, która zresztą w praktyce jest bardzo częsta (zeznanie nieprawdy, co do jednego faktu, zatajenie prawdy, co do innego faktu). Jednocześnie dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań – umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym przypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim lub wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej. Tak więc immanentną cechą czynu z art. 233 k.k. jest świadomość sprawcy, że zafałszowuje obraz rzeczywistości.

Przekonanie sprawcy o prawdziwości jego zeznań lub zawiadomień wyklucza postawienie mu zarzutu pomawiania czy celowego wprowadzania organów ścigania w błąd i nie ma tu znaczenia przyczyna, dla której tkwił on w nieprawdziwym przekonaniu.

Oskarżonemu M. L. zarzucono popełnienie tego przestępstwa w związku ze złożeniem przez niego w dniu 21 czerwca 2016 roku nieprawdziwych zeznań, gdyż:

a. oświadczył, iż dopiero w luźnej rozmowie z radcą prawnym M. K., która to rozmowa miała miejsce w 2016 roku, dowiedział się, że postępowanie egzekucyjne prowadzone pod numerem (...) przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. H. z wniosku (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko (...)spółka z o.o. z siedzibą w B. było tylko częściowe i wybiórcze,

b. zeznał, że nie wiedział czy przedmiotowe postępowanie było skuteczne w jakiejś mierze i czy w jego toku dokonano jakiejś wpłaty z tytułu egzekucji,

podczas gdy w rzeczywistości posiadał o powyższym wiedzę już w 2015 roku, gdy prezesem zarządu spółki P. w dalszym ciągu była A. R..

Zasadnie uznał sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy z jednej strony nie pozwala uznać aby wskazania przesłuchiwanego były nieprawdziwe a z drugiej aby był on świadomy ewentualnej takiej właśnie cechy wypowiedzianych treści. Odnośnie zachowania oskarżonego opisanego j.w. w punkcie a nie sposób jest uznać, iż jego twierdzenie o

uzyskaniu informacji dopiero w rozmowie z radcą prawnym, mającej miejsce w 2016 roku, o częściowym i wybiórczym postępowaniu egzekucyjnym było fałszywe. Oskarżony w trakcie przesłuchania w dniu 21 czerwca 2016 roku zeznał: „Dopiero w luźnej rozmowie już w tym roku z radcą prawnym M. K. dowiedziałem się, że egzekucja była tylko częściowa. Radca powiedział mi, że miał bezpośrednie polecenia od pani prezes Z., co do jakich rachunków toczyć egzekucję. Była to egzekucja wybiórcza. Dlatego egzekucja nie była skuteczna”.

Przed wszystkim należy podkreślić, iż wypowiedź ww. jako świadka odnosiła się do "częściowości" egzekucji (wobec decyzji podjętej przez świadka Z. odnośnie rachunków bankowych z których ma być prowadzona egzekucja) a ponadto miała charakter ocenny, również w związku z użyciem słowa „wybiórcza”. Tak należy postrzegać sformułowania o "częściowości" i "wybiórczości" postępowania egzekucyjnego, tym bardziej, iż nie są to sformułowania języka prawnego i nie muszą być uznane - w szczególności przez osobę, która wykształcenia w tym kierunku nie posiada - za jednoznaczną konsekwencję określonych zaszłości w toku postępowania egzekucyjnego. Argumentacja przytoczona przez oskarżyciela a odwołująca się do informacji, jakie otrzymywał oskarżony już w 2015 roku, nie decyduje o nieprawdziwości jego zeznań. Nie jest bowiem istotne to czy oskarżony uzyskiwał jakiegokolwiek informacje dot. przebiegu egzekucji – temu przecież nie zaprzeczał, jak i nie tego dotyczył przedstawiony mu zarzut - ale to czy

już przed rozmową z radcą prawnym miał powody aby w określony sposób oceniać prowadzone postępowanie egzekucyjne. Raz jeszcze należy podkreślić, że oskarżony nie zaprzeczał aby uzyskiwał informacje odnoszące się do ww. kwestii. Jednak w toku przesłuchania zapytano go, jak należy to wywnioskować analizując całość protokołu jego przesłuchania z dnia 21 czerwca 2016 roku, o określoną cechę prowadzonego a właściwe już przeprowadzonego (użyto odnoszącego się do egzekucji sformułowania „była” a nie „jest”) postępowania egzekucyjnego. Oznaczało to konieczność dokonania analizy toku tego postępowania i sformułowania oceny, jakiej to oczekiwał przesłuchujący, który jednocześnie nie precyzował, co sam uznaje za potwierdzenie "częściowości" i „wybiórczości". Tym bardziej, że te cechy, tj. "częściowość" i "wybiórczość" zawierają zabarwienie pejoratywne i sugerują niewłaściwy sposób postępowania czy to osoby prowadzącej egzekucję (komornika) czy to osoby zlecającej egzekucję (wierzyciela) czy to osoby wobec której egzekucja została skierowana (dłużnika). Abstrahując od tego, iż świadek nie był z ramienia reprezentowanej spółki powołany do dokonywania takiej oceny, tj. nie on podejmował decyzje o sposobie prowadzenia egzekucji, prawdziwe jest jego wskazanie, że informację o - jak to określono treści zarzutu - częściowości i wybiórczości postępowania egzekucyjnego uzyskał dopiero w 2106 roku od osoby kompetentnej do jej sformułowania, tj. radcy prawnego reprezentującego spółkę w toku postępowania egzekucyjnego i składającego w jej imieniu oświadczenia, konsultowane z

prezes R. a nie z oskarżonym. Takie ustalenie potwierdzają zeznania osoby, która takową informację oskarżonemu przekazała, tj. świadka M. K.. To on, jako radca prawny reprezentujący spółkę i składanymi wnioskami wpływający na tok prowadzonego postępowania egzekucyjnego, był uprawniony do oceny czy było ono jedynie częściowe i wybiórcze. Jednocześnie należy podkreślić, iż takie cechy egzekucji były konsekwencją zachowania przypisanego A. R., w tym opisanego treścią wyroku zapadłego w jej sprawie jako oskarżonej o występki z art. 233 § 1 k.k. Trafnie podniósł sąd I instancji, że to A. R. była osobą decyzyjną w zakresie postępowania egzekucyjnego (...) i to ona miała wpływ na zakres czynności wykonywanych w jego trakcie a także odpowiadała za wynik finansowy i to ona mogła ocenić czy te czynności cechowała wybiórczość i częściowość.

Natomiast odnośnie zachowania oskarżonego a opisanego j.w. w punkcie b przede wszystkim należy wskazać, że oskarżyciel publiczny w sposób wadliwy przytoczył treść zeznań świadka, wywodząc - ze stwierdzenia zawartego w zarzucie aktu oskarżenia - jego nieprawdziwość. Otóż będąc przesłuchanym w dniu 21 czerwca 2016 roku M. L. zeznał: „Ja nie pamiętam czy egzekucja była skuteczna w jakiejś mierze. Nie wiem czy była jakakolwiek wpłata z tytułu tej egzekucji.” a nie, jak wskazano w zarzucie, iż "nie wiedział czy przedmiotowe postępowanie było skuteczne w jakiejś mierze i czy w jego toku dokonano jakiejś wpłaty z tytułu egzekucji". Pomiędzy sformułowaniami "nie pamiętam" a "nie wiem" jest istotna różnica,

przekładająca się również na ocenę trafności zarzutu z art. 233 § 1 k.k.

Oskarżyciel nie wykazał, iż M. L. twierdząc w dniu 21 czerwca 2016 roku, że danych okoliczności "nie pamięta" zeznał nieprawdę. Byłoby to - oprócz sytuacji, gdyby ww. fakt ten przyznał - możliwe tylko wówczas, gdyby udowodniono, że w sposób świadomy ww. zataił posiadanie określonych informacji, np. gdyby bezpośrednio przed przesłuchaniem M. L. wyjawiał posiadaną przez siebie wiedzę o takich przymiotach egzekucji a już będąc przesłuchiwanym temu zaprzeczył. Tymczasem skarżący odwołuje się do okoliczności zaistniałych w 2015 roku czyli co najmniej pół roku przed przesłuchaniem i jedynie hipotetycznie zakłada, że M. L. powinien o nich pamiętać w trakcie przesłuchania i móc sformułować wnioski o jakie był indagowany. Zapomnienie o tym okolicznościach (a na to wskazuje treść zeznań) jest tym bardziej uzasadnione, jeżeli uwzględni się przebieg i zakres przedmiotowego postępowania egzekucyjnego (a niejedynego zainicjowanego przez spółkę), zawilość relacji i rozliczeń pomiędzy spółkami (...) a (...) i fakt, iż w spółce (...) nie było zadaniem oskarżonego kontrolowanie przebiegu postępowania egzekucyjnego i to nie on podejmował decyzje wpływające na jego przebieg. Podkreślić przy tym należy, że samo postępowanie egzekucyjne były prowadzone w rozmaity sposób, w tym wobec różnych rachunków bankowych dłużnika, w jego toku składano w imieniu spółki (...) szereg wniosków, również i rozbieżnych (np. o zawieszenie postępowania egzekucyjnego i o umorzenie

postępowania egzekucyjnego) a oskarżony nie był wtajemniczany w jego szczegóły, tym bardziej nie on podejmował decyzje wpływające na jego przebieg. Jednocześnie apelujący sam przyznaje, że przełom 2015/2016 czyli okres, którego dotyczyło przesłuchanie M. L. był okresem burzliwym w spółce (...), kiedy to podjęto szereg decyzji dotyczących nie tylko przedmiotowego postępowania egzekucyjnego, ale i samego funkcjonowania spółki. Tak więc szczegółowe okoliczności prowadzonego postępowania egzekucyjnego nie były zasadniczym problemem osób funkcjonujących w tym podmiocie gospodarczym, w szczególności nie dotyczyły M. L. i zakresu jego obowiązków w firmie.

Skarżący oprócz dowolnego formułowania o rzekomej naiwności rozumowania przedstawionego w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nie odwołuje się do żadnych obiektywnych okoliczności, pozwalających taki wniosek sformułować w sposób zasadny. Jednocześnie powoływanie się na wyrwane z kontekstu sformułowania zawarte w uzasadnieniu wyroku, nie mogą przynieść zakładanego efektu. To, że oskarżony dowiedziałby się o określonym fakcie z rozmowy przeprowadzonej z M. K. nie oznacza, iż rozmowa na ten temat miała miejsce wyłącznie w 2015 roku a tym bardziej, że w dniu 21 czerwca 2016 roku oskarżony pamiętał jej treść i ewentualnie uzyskane informacje pozwalałby na odniesienie się do kwestii o które był pytany w toku przesłuchania. Ponadto informowanie w trakcie takiej rozmowy oskarżonego, że inna osoba (tj. A. R.) podejmuje decyzje wpływające na tok postępowania egzekucyjnego

nie jest przecież równoznaczne z jego "częściowością" i "wybiórczością" i uzyskaniem przez M. L. wiedzy na ten temat. Zresztą sam skarżący przyznaje, iż "oskarżony niekoniecznie musiał mieć szczegółową wiedzę odnośnie każdego poszczególnego podejmowanego w tej sprawie działania". To, że kiedyś posiadał jakąś wiedzę, czy nawet jak ocenia to - choć dowolnie - skarżący "w dość szerokim zakresie" nie oznacza, że w momencie składania zeznań był w stanie do niej się odwołać aby formułować wnioski, których od niego żądano. Nikt nie kwestionował, że M. L. jako członek zarządu spółki powinien mieć a nawet, że miał świadomość rozliczeń pomiędzy spółkami (...) (...), prowadzenia pertraktacji dotyczących spłat czy nawet i prowadzenia czynności egzekucyjnych lecz nie do tych okoliczności, do tych konkretnych faktów, odnosił się przedstawiony mu zarzut. Apelujący w sposób nieuprawniony twierdzi, jakoby z ustaleń sądu I instancji wynikało, że oskarżony "nie posiadał w zasadzie jakiegokolwiek wiedzy na temat najistotniejszego postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku spółki" (str. 5 apelacji). Nie to było przecież przesłanką do sformułowania zarzutu popełnienia przestępstwa ani powodem orzeczenia uniewinnającego. Oskarżony nie zeznał w dniu 21 czerwca 2016 roku przecież, że nie uzyskiwał jakichkolwiek informacji o prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym wobec (...). Dlatego też irrelevantne jest uznanie przez apelującego, że oskarżony posiadał jakąś wiedzę odnośnie przebiegu postępowania egzekucyjnego i uzyskiwał jakieś informacje tego dotyczące, skoro zarzucono mu

nieprawdziwe wskazanie o braku wiedzy czy pamięci o określonych decyzjach podejmowanych w toku tego postępowania, co istotne podejmowanych przez inne osoby i ich efektach.

Skarżący nie uwzględnił również tego, iż zapytanie o "jakieś wpłaty z tytułu egzekucji" (a w konsekwencji i odpowiedź przesłuchiwanego M. L. o braku wiedzy na ten temat) nie jest równoznaczne z uzyskiwanymi przez oskarżonego wcześniej informacjami o regulowaniu przez P. swojego zadłużenia. Czym innym są przecież wpływy na konto wierzyciela, regulowane przez dłużnika dobrowolnie już w trakcie trwającej egzekucji a czym innym, wpłaty dokonywane przez komornika w związku ze skutecznością prowadzonego postępowania egzekucyjnego i przymusowym ściąganiem należności. Z protokołu przesłuchania nie wynika czego dotyczyła wypowiedź świadka a tym samym nawet nie sposób uznać aby odpowiedź była obiektywnie nieprawdziwa. Nie zmienia takiego wniosku odwołanie się skarżącego do treści aktu notarialnego z dnia 10 grudnia 2015 roku a zawierającego m.in. adnotację o zapłaceniu przez spółkę (...) (...) na rzecz P. z tytułu umowy kwoty 1.033.159,76 zł, "w tym w wyniku czynności egzekucyjnych spłacono kwotę w wysokości 93.159,76 zł ". Z zapisu nie wynika czy był to wynik samego prowadzenia egzekucji i dobrowolnych wpłat dokonywanych przez dłużnika czy też konsekwencja określonych czynności egzekucyjnych realizowanych przez komornika i przymusowo ściągnięte przez niego kwoty. Takich informacji nie zawierało również zestawienie

<p>wpłat, które w październiku 2015 roku przygotowała A. T.. Dwuznaczność tej depozycji świadka, będącą konsekwencją także i sposobu przeprowadzenia jedynie pobieżnego przesłuchania w dniu 21 czerwca 2016 roku, kiedy to pytano nie o konkretne fakty ale bardziej o ich łączną ocenę czy interpretację, jak i niestaranność i nieszczegółowość tego przesłuchania, nie może przekładać się na wniosek o popełnieniu przez świadka przestępstwa składania fałszywych zeznań.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy prawidłowych ustaleń faktycznych w efekcie rzetelnej, wszechstronnej i trafnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Całość rozstrzygnięć wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z uwagi na bezzasadność apelacji oraz brak podstaw do ingerencji przez sąd odwoławczy z urzędu zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Jednocześnie prawidłowy sposób procedowania przez sąd I instancji nie dawał podstaw do stwierdzenia konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości a tym samym nie było przesłanek do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do jej ponownego rozpoznania.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt 2.	Wobec niezasadności apelacji złożonej przez oskarżyciela publicznego kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS

--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratura Rejonowa Bydgoszcz-Południe.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć wyroku.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana